RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 221.634 van 4 december 2012
in de zaak A. 203.455/XIV-33.935

In zake : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Oostakker
Harlekijnstraat 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kati Verstrepen
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 januari 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 72.576 van 23 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8114 van 15 februari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sarie De Vrieze, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en de verweerder, bijgestaan door advocaat Geraldine Debandt, die loco advocaat Kati Verstrepen verschijnt, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder komt op 8 maart 2007 België binnen en verklaart zich op 28 december 2010 een vierde maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 1 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 september 2011 tekent de verweerder tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 23 december 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus doch kent hij de subsidiaire beschermingsstatus toe aan de verweerder. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 39/2, § 1, 2°, 39/65 en 39/76, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van de jurisdictionele motiveringsplicht, van het recht van verdediging, van de bewijskracht van stukken en van het beginsel van kracht van gewijsde. Zij licht dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

> "De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat "verzoeker Hazara is en derhalve van Afghaanse nationaliteit of herkomst is".
>
> Zo doende poneert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een stelling die evenwel op geen enkele objectieve informatie gesteund is. Indien de Raad dit wel had gedaan, en dus het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om bijkomende informatie had verzocht over de situatie van de Hazara, hun oorsprong en geografische spreiding, was het tot de vaststelling gekomen dat de Hazara tevens in Pakistan en Iran gevestigd zijn.
>
> Echter kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet, zonder te handelen in strijd met hoger geciteerde wetsbepalingen, tot dergelijke vaststelling komen, nu deze immers op geen enkel ogenblik steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Minstens, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent de initieel bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te moeten hervormen (quod non) op basis van voormelde vaststelling, had de Raad in toepassing van voornoemde wettelijke bepalingen aanvullende onderzoeksmaatregelen moeten bevelen alvorens tot enig oordeel te kunnen komen aangaande de nationaliteit of herkomst van verweerder.
>
> Er dient dan ook te worden besloten dat dit een eigen vaststelling vormt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die nergens op steunt.
>
> Terwijl zulke vaststelling nochtans in strijd is met de kern van de bestreden beslissing, met name dat verweerder er eens te meer, ook na zijn vierde asielaanvraag, niet in slaagde "zijn identiteit, afkomst of asielmotieven geloofwaardig te maken".
>
> Dit klemt des te meer nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de arresten nrs. 7.018 en 19.325 dd. 07.02.2008 en 26.11.2008 aangaande verweerders eerdere asielaanvragen onder meer heeft geoordeeld dat:
>
> "De Raad stelt vast dat verzoeker zijn profiel als Afghaans vluchteling in Iran, zijn Afghaanse afkomst, zijn identiteit en zijn asielmotieven allerminst aannemelijk kon maken." (beoordeling 2.2.3 in arrest nr. 19.325 dd. 26.11.2008)
>
> "Hoe dan ook, gelet op de gegronde twijfels omtrent verzoekers beweerde Afghaanse afkomst is het bijgevolg vrijwel onmogelijk een correct beeld te krijgen van diens verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en derhalve ook

van zijn huidige nationaliteit." (beoordeling 3.1. in arrest nr. 7.018 dd. 07.02.2008)

Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen thans, in strijd met voorgaande vaststellingen, in strijd met de stukken van het administratief dossier en zonder hiervoor enige objectieve grondslag te hebben, minstens deze niet aan te halen in het bestreden arrest, vaststelt dat verweerders Afghaanse nationaliteit of herkomst vaststaat gelet op zijn Hazara origine, schendt de Raad zijn jurisdictionele motiveringsverplichting, de artt. 39/76 §2 iuncto artikel 39/2 §1, 2° van de Wet dd. 15.12.1980, het gezag van gewijsde van zijn eerdere arresten.

Dit te meer nu verweerders Hazara origine in het verleden kennelijk niet in twijfel werd getrokken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch hieraan in het verleden nooit de vaststelling werd geknoopt dat verzoeker van Afghaanse nationaliteit of herkomst is.

Het arrest kan dan ook onmogelijk deugdelijk zijn gemotiveerd door een stelling te poneren die nergens steun vindt, noch in de stukken, noch in de debatten, om vervolgens op basis van deze losse stelling één van de determinerende motieven van de bestreden beslissing te ondergraven.

In zoverre het bestreden arrest dan ook tot een oordeel komt op basis van een eigen vaststelling, die geen steun vindt in de stukken, kan het arrest niet wettig gemotiveerd zijn.

In de memorie van antwoord stelt verweerder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de Afghaanse nationaliteit of herkomst van verzoeker niet 'louter afleidt uit het feit dat hij Hazara is', doch uit de 'volledige motivering' van het arrest zou blijken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 'dit afleidt uit de combinatie van verweerders verklaringen over zijn origine, zijn talenkennis en de nieuwe documenten die hij voorlegt'.

Verweerder leidt dit af uit het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest oordeelt: "Uit de Hazara origine van verzoeker, het feit dat hij alleen Farsi spreekt en een aantal originele documenten [die hij] neerlegt redelijkerwijze afgeleid kan worden dat verzoeker inderdaad in Iran geboren is en nooit in Afghanistan gevestigd was" .

Verweerders beschouwingen slaan uiteraard nergens op. In de laatstvermelde zinsnede leidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers uit de Hazara origine van verweerder enkel af dat hij "in Iran geboren is en nooit in Afghanistan gevestigd was", hetgeen evident niet hetzelfde is als afleiden dat verweerder "van Afghaanse nationaliteit of herkomst is".

Ook in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat verweerder "nooit in Afghanistan verbleven heeft" (bestreden arrest, pg. 7, laatste al.), dient te worden vastgesteld dat dit niet strookt met de gegevens vervat in het administratief dossier.

In het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft verweerder uitdrukkelijk verklaard dat hij tien maanden in Afghanistan verbleven heeft, hetgeen ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aangenomen (zie arrest nr. 7018 dd. 7 februari 2008, overweging 2.3.).

Ook aangaande deze vaststelling dient dan ook te worden besloten dat het in casu een eigen vaststelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft die nergens steun vindt, noch in de stukken, noch in de debatten, terwijl evenmin in het bestreden arrest wordt verduidelijkt hoe de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot deze vaststelling is gekomen. Bovendien is ook deze vaststelling in strijd met het arrest dd. 7.02.2008 inzake verweerders eerste

asielaanvraag, en schendt deze vaststelling derhalve niet alleen de motiveringsverplichting, doch ook het gezag van gewijsde.

Dit is wel degelijk relevant — anders dan verweerder in de memorie van antwoord voorhoudt — aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest besluit dat verweerder niet kan terugkeren naar Afghanistan, nu hij geen enkele kennis heeft van dat land en er geen enkele band of netwerk heeft, terwijl, aldus het bestreden arrest, verzoeker 'onderwerpen aan een terugkeer naar Afghanistan zou duidelijk tot ernstige schade leiden', zodat net om die reden wordt beslist tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verweerder kan dit onderdeel van het bestreden arrest dus geenszins afdoen als een 'materiele vergissing'. Overigens blijkt nergens uit dat verweerder "als zeer jong kind" in Afghanistan heeft verbleven, zoals verweerder volstrekt ongestaafd poneert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezondigt zich in het bestreden arrest andermaal aan het doen van een ongestaafde, door geen enkel element ondersteunde vaststelling waar wordt geoordeeld:

"Daar waar de Hazara en Afghaanse origine van verzoeker aannemelijk is, blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker die geboren is in Iran en nooit verbleef in Afghanistan de Afghaanse nationaliteit heeft. Aannemelijk is dat verzoeker er ook geen netwerk heeft dat hem zou toelaten er te overleven. Aannemelijk is dat verzoeker een staatloze is daar de Iraanse overheden slechts in uitzonderlijke gevallen aan Afghaanse vluchtelingen de Iraanse nationaliteit verlenen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er zich een kopie van de nationaliteitswetgeving van Afghanistan in het dossier bevindt. Verweerder, die in Iran zou geboren zijn, heeft verklaard dat zijn vader in Afghanistan geboren was, en hij niet wist waar zijn moeder geboren was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft kennis genomen van deze stukken, zoals ook blijkt uit de beoordeling van verzoekers eerdere asielaanvragen.

Uit de nationaliteitswetgeving van Afghanistan die zich in het dossier bevindt, blijkt: artikel 9, lid 2 van de Afghaanse nationaliteitswetgeving stelt dat indien de betrokkene buiten Afghanistan is geboren en zijn beide ouders zijn Afghaanse staatsburger dan is hij ook automatisch Afghaanse staatsburger. Artikel 11 stelt dan weer dat ongeacht of een kind binnen of buiten Afghanistan geboren werd, hij automatisch Afghaans staatsburger is wanneer één van de ouders Afghaans staatsburger is, en de andere ouder staatloos is of van andere nationaliteit.

Dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft, mist dan ook feitelijke grondslag en is niet verenigbaar met de inhoud van de stukken van het dossier.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent dan ook het beginsel van de bewijskracht van stukken.

Verweerders beschouwingen desbetreffend in de memorie van antwoord zijn naast de kwestie. Het gaat erom dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zonder meer kan oordelen : "blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker die geboren is in Iran en nooit verbleef in Afghanistan de Afghaanse nationaliteit heeft", nu — gelet op de nationaliteitswetgeving die zich in het administratief dossier bevond — ook niet kan worden besloten dat verweerder de Afghaanse nationaliteit niet heeft.

Nergens wordt door verzoeker gesteld dat er geen geloof wordt gehecht aan verweerders voorgehouden Afghaanse nationaliteit. Verzoeker en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (in zijn arresten nrs. 7.018 van 7 februari 2008 en

19.325 van 25 november 2008) zijn evenwel van oordeel dat geen geloof kan gehecht worden aan verweerders identiteit, afkomst en asielmotieven, zoals ook blijkt uit de initieel bestreden administratieve beslissing.

Verzoeker wijst er voorts op dat voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar zijn nationaliteit niet kan volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verweerder maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige en onsamenhangende verklaringen af te leggen aangaande zijn identiteit, waaronder zijn geboorteplaats en verblijfplaats, waardoor het Commissariaat-generaal dan ook onmogelijk verweerders beweerde risico bij terugkeer of zijn nood aan bescherming kan beoordelen.

Andermaal dient dan ook te worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een oordeel velt dat geen enkele steun vindt in het administratief dossier.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient als administratief rechtscollege te voldoen aan de motiveringsvereisten van art. 149 van de Grondwet, alsook van art. 39/65, eerste lid, van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven. (Cass. 9 oktober 1959, Arr. Verbr. 1960, concl. en Pas. 1960,1, 170 concl.)

Gezien art. 149 Grondwet, minstens het daaruit afgeleide algemeen beginsel van motivering, ook geldt voor administratieve rechtscolleges, dient een administratief rechtscollege een equivalente waarborg te bieden. Cfr. overigens specifiek art. 57/22 Wet van 15 december 1980.

De motivering van een administratief rechtscollege kan dus door Uw Raad als cassatierechter, aan perfect dezelfde voorwaarden onderworpen worden, als vonnissen en arresten van de burgerlijke rechtbanken en hoven. XIV-20.981-3/6

Inzake de inhoud van de jurisdictionele motiveringsverplichting, kan er opnieuw verwezen worden naar ALEN, A., op cit. 286a: "de motiveringsplicht beschermt de partijen tegen mogelijke willekeur, omdat de Rechter erdoor wordt verplicht om op een duidelijke en ondubbelzinnige manier de gronden te vermelden waarop zijn beslissing steunt en om de eisen en verweermiddelen van de partijen te beantwoorden." (Cfr. HERBOTS, J., "Cassatie wegens motiveringsgebreken", T.P.R. 1971, 1-26.) (...)

Aldaar geeft HERBOTS de vier betekenissen van de motiveringsplicht met als derde betekenis :

"De Rechter moet een bevredigend antwoord geven aan de door partijen in hun conclusies opgeworpen middelen". Art. 149 Grondwet en het daarin vervatte algemeen beginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht, leunt uiteraard sterk aan bij de rechten van verdediging.

Zoals werd vastgesteld, is de rechter in vreemdelingenzaken in casu tot een vaststelling gekomen die nergens uit geput lijkt te zijn, en die geen steun vindt in de stukken van het dossier, noch in hetgeen werd geargumenteerd in de debatten. In die zin werd ook het recht van verdediging geschonden, nu aan partijen niet werd toegelaten standpunt in te nemen nopens deze - kennelijk ambtshalve opgeworpen - vaststelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zodoende miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de op hem rustende jurisdictionele motiveringsverplichting. Anders dan in te gaan op de motieven van de bestreden administratieve beslissing, vertrekt de Raad van een eigen standpunt, zonder te motiveren waarin dit standpunt steun vindt.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze gemotiveerd wordt. (R.v.St. nr. 66.369, 22.05.1997)

Aldus schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de rechtsregels die zijn motiveringsplicht als administratief rechtscollege beheersen, te weten art. 149 gecoördineerde Grondwet, art. 39/65, eerste lid, Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven.

De schending van de jurisdictionele motiveringsplicht brengt tevens, zoals hoger uiteengezet, een schending met zich mee van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

Ook in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat "uit de Hazara origine van verzoeker, het feit dat hij enkel Farsi spreekt en een aantal originele documenten neerlegt redelijkerwijze afgeleid kan worden dat verzoeker inderdaad in Iran geboren is en nooit in Afghanistan gevestigd was", schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn motiveringsverplichting en dient te worden verwezen naar het bovenstaande.

Immers heeft verweerder enkel een kopie van zijn geboortecertificaat, vaccinatiekaart en schoolrapport voorgelegd en louter verklaard dat de originelen zich bij de FOD Justitie bevinden. Dit wordt ook uitdrukkelijk vermeld in de motieven van de bestreden beslissing.

Daarenboven werd in de bestreden beslissing uiteengezet waarom er ernstige twijfels bestaan omtrent de authenticiteit van deze "originele" documenten die verweerder heeft neergelegd.

Desbetreffend werd in de bestreden beslissing geoordeeld:

"Heden legt u kopieën neer van een geboortecertificaat, een vaccinatiekaart en een schoolrapport, allen uit Iran (originelen bevinden zich bij FOD Justitie). Ook deze documenten vermogen evenwel niet een ander licht te werpen op de eerdere inschattingen van uw asielaanvraag. Vooreerst dient te worden benadrukt dat er in de tweede asielaanvraag ondermeer vragen rezen over de manier waarop u in contact bent gekomen met uw familie in Pakistan om documenten te bekomen. Volgens uw verklaringen is ook het verkrijgen van deze documenten een gevolg van dat contact, waarover het CGVS twijfels heeft geuit. Dit doet aldus a priori vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het is verder opmerkelijk te noemen dat u deze documenten nu pas voorlegt in het kader van uw vierde asielaanvraag. U hebt deze documenten immers verkregen via uw tante en uw broer die in Pakistan verblijven en met wie u reeds in het verleden contact zou hebben gehad, onder meer om uw asielrelaas met documenten te staven. Als u gevraagd werd waarom de desbetreffende documenten u nu pas zijn bezorgd, stelt u dat uw tante deze documenten onlangs heeft teruggevonden, wat weinig geloofwaardig is (CGVS, p. 3). Als u gevraagd werd toe te lichten op welke wijze de documenten dan wel in haar bezit zijn gekomen, bleek u er niet in te slagen een antwoord te formuleren. Hoewel u rechtstreeks met uw tante hebt gesproken en haar zou gevraagd hebben naar de manier waarop ze zijn teruggevonden, zou zij u niet hebben kunnen inlichten over het hoe en wat van de vondst (CGVS, 2011, p. 4). Dit is erg onwaarschijnlijk. Tevens is het bevreemdend te noemen dat u helemaal geen weet had van het bestaan van het geboortecertificaat en de vaccinatiekaart

en dit dan ook nooit eerder hebt vermeld. Dat dergelijke documenten plotseling opduiken is weinig geloofwaardig, zeker indien men de ernstige twijfels omtrent uw leeftijd zoals geformuleerd in het kader van uw eerdere asielaanvragen in rekenschap brengt."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt echter enkel in het bestreden arrest: "De Raad meent dat uit de Hazara origine van verzoeker, het feit dat hij enkel Farsi spreekt en een aantal originele documenten neerlegt redelijkerwijze afgeleid kan worden dat verzoeker inderdaad in Iran geboren is en nooit in Afghanistan gevestigd was."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rept dan ook met geen woord over de motieven in de bestreden beslissing nopens de twijfels aangaande de voorgelegde kopieën.

Dit is des te meer merkwaardig gezien het geboortecertificaat nu melding maakt van 15/12/1984 als geboortedatum, waar verweerder in het verleden steeds verklaard heeft op 1 juni 1990 te zijn geboren en de Iraanse studentenkaart en vluchtelingenkaart melding maken van 2 augustus 1983 (zie ook het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dd. 02.02.2010). Zonder meer de door verweerder neergelegde documenten aanvaarden als zijnde behept met objectieve bewijswaarde, terwijl zowel in de initieel bestreden beslissing als in de verweernota voor het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingegaan werd op het gebrek aan authenticiteit van deze stukken, kan aldus niet aanvaard worden.

Zonder meer de door verweerder neergelegde documenten aanvaarden als zijnde behept met objectieve bewijswaarde, terwijl zowel in de bestreden beslissing als in de verweernota ingegaan werd op het gebrek aan authenticiteit van deze stukken, kan niet aanvaard worden. Minstens dient de Raad toe te lichten waarom hij een andere mening is toegedaan dan het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijft hier duidelijk in gebreke.

Ten onrechte poneert verweerder in de memorie van antwoord dat er in de initieel bestreden beslissing dd. 01.08.2011 van verzoeker niet zou zijn geoordeeld dat getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de documenten.

De geloofwaardigheid en de authenticiteit van de documenten worden immers op verschillende niveaus in twijfel getrokken in de initieel bestreden administratieve beslissing van 1 augustus 2011:

Naast de tijdens de eerste en tweede asielprocedure vastgestelde ernstige twijfels betreffende de authenticiteit van de documenten die u voorlegde, dient ook ditmaal gewezen te worden op de beperkte geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de nieuwe elementen.

[...]

Vooreerst dient te worden benadrukt dat er in de tweede asielaanvraag ondermeer vragen rezen over de manier waarop u in contact bent gekomen met uw familie in Pakistan om documenten te bekomen. Volgens uw verklaringen is ook het verkrijgen van deze documenten een gevolg van dat contact, waarover het CGVS twijfels heeft geuit. Dit doet aldus a priori vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Als u gevraagd werd waarom de desbetreffende documenten u nu pas zijn bezorgd, [...], wat weinig geloofwaardig is

[...]

Dat dergelijke documenten plotseling opduiken is weinig geloofwaardig, zeker indien men de ernstige twijfels omtrent uw leeftijd zoals geformuleerd in het kader van uw eerdere asielaanvragen in rekenschap brengt.

[...]

Naast de bovengenoemde documenten, waarbij eens te meer twijfels dienen te worden geuit omtrent hun authenticiteit[...]

Verweerders beschouwingen missen dan ook elke grondslag.

Louter volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat er, hoe dan ook, weinig bewijswaarde kan worden toegekend aan kopieën daar deze gemakkelijk te vervalsen zijn aan de hand van allerhande knip- en plakwerk. Tevens benadrukt verzoeker dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is. Dit werd ook reeds opgemerkt in de verweernota van verzoeker t.a.v. de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er dient dan ook te worden besloten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de rechtsregels die zijn motiveringsplicht als administratief rechtscollege beheersen schendt, te weten art. 149 gecoördineerde Grondwet, art. 39/65, eerste lid, Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven.

De schending van de jurisdictionele motiveringsplicht brengt tevens, zoals hoger uiteengezet, een schending met zich mee van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

Bovendien worden de artikelen 39/76 §2 iuncto artikel 39/2 §1, 2° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden.

De diverse vaststellingen gedaan in het bestreden arrest zijn verder, zoals werd uiteengezet, tot stand gekomen met miskenning van de kracht van gewijsde van de arresten nrs. 7018 dd. 07.02.2008 en 19.325 dd. 26.11.2008.

Tevens miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals hoger werd toegelicht, het beginsel van de bewijskracht van stukken.

Het middel is gegrond.”.

5. In de memorie van antwoord stelt de verweerder het volgende:

“Verzoekende partij meent dat bij de vaststelling dat verweerder van Afghaanse nationaliteit of herkomst is, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een stelling zou poneren die op geen enkele objectieve informatie gesteund is, meer nog, dat deze in strijd zou zijn met de stukken van het administratief dossier.

Echter, deze vaststelling dat verwerende partij van Afghaanse nationaliteit of herkomst is, vindt wel degelijk grond in het administratief dossier.

De stukken die verweerder aandroeg in het kader van zijn vierde asielaanvraag zijn immers voldoende om zijn verblijf in Iran en zijn Afghaanse nationaliteit of herkomst te bewijzen. De Iranese medische kaart bijvoorbeeld, vermeldt uitdrukkelijk dat deze aan verweerder werd afgeleverd als buitenlandse vreemdeling, hierop staat overigens ook uitdrukkelijk zijn Afghaanse herkomst vermeld.

Dat de bevindingen over de Afghaanse nationaliteit of herkomst van verweerder geen grondslag zouden vinden in het administratief dossier is dan ook niet correct.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft immers aan de hand van de nieuwe elementen die verweerder heeft aangedragen tijdens zijn vierde asielprocedure, kunnen bevinden dat hij van Afghaanse nationaliteit of herkomst is.

Verzoekende partij lijkt aan te nemen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de Afghaanse nationaliteit of herkomst louter afleidt uit het feit dat hij Hazara is. Uit de volledige motivering van de Raad blijkt echter duidelijk dat zij dit afleidt uit de combinatie van verweerders verklaringen over zijn origine, zijn talenkennis en de nieuwe documenten die hij voorlegt.

Zij schrijft immers in volgende passage, die overigens ook door verzoekende partij geciteerd werd in diens cassatieberoep, dat "uit de Hazara origine van verzoeker, het feit dat hij alleen Farsi spreekt en een aantal originele documenten [die hij] neerlegt rederlijkerwijze afgeleid kan worden dat verzoeker inderdaad in Iran geboren is en nooit in Afghanistan gevestigd was."

Inderdaad schrijft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verkeerdelijk dat verweerder nooit in Afghanistan verbleven heeft, terwijl hij zelf verklaarde er als zeer jong kind tien maanden te hebben verbleven. Dit is duidelijk slechts een materiële vergissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die overigens geen doorslaggevende invloed kan hebben gehad op de uiteindelijke beslissing van de Raad. Het bestreden arrest stelt immers dat het aannemelijk is dat het voor verweerder bijzonder moeilijk zou zijn te overleven in Afghanistan aangezien hij er geen netwerk heeft. Uiteraard is het even aannemelijk dat verweerder geen netwerk heeft in Afghanistan na er als zeer jong kind tien maanden verbleven te hebben.

Verder lijkt verzoekende partij het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kwalijk te nemen dat zij meent nergens in het administratief dossier bewijs te vinden van de Afghaanse nationaliteit van verweerder.

Verzoekende partij haalt hierbij de Afghaanse nationaliteitswetgeving aan die zij bij het administratief dossier gevoegd heeft. Hieruit leidt zij af dat verweerder wel degelijk de Afghaanse nationaliteit zou hebben.

Verweerder begrijpt niet hoe verzoekende partij het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds kan verwijten dat zij verweerder de Afghaanse nationaliteit (of herkomst) toeschrijft op basis van de nieuwe elementen en de informatie van het administratief dossier, en anderzijds beweert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van de stukken zou miskennen door met deze Afghaanse nationaliteitswetgeving geen rekening te houden. Verzoekende partij twijfelt zélf aan de nationaliteit of herkomst van verweerder, maar stelt dan dat zij van de nationaliteit van verweerder het ontegensprekelijke bewijs levert in zijn administratief dossier, dat de Raad niet had mogen miskennen. Duidelijk gelooft verzoekende partij zélf niet in de inhoud van de nationaliteitswetgeving die ze aandraagt, anders had ze de Afghaanse nationaliteit of herkomst van verweerder nooit ongeloofwaardig geacht. Zij kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet kwalijk nemen deze de toegevoegde wetgeving evenzeer in een ruimere context plaatst en er geen ontegensprekelijk bewijs van maakt.

Verzoekende partij verwijt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder dat deze verwijst naar de documenten op basis waarvan de vierde asielprocedure van verweerder in overweging werd genomen en dat ze stelt dat verweerder over de originele documenten zou beschikken.

Verweerder heeft inderdaad een kopie voorgelegd van zijn geboortecertificaat, vaccinatiekaart en schoolrapport. Hij kon de originele documenten niet voorleggen aangezien deze zich bij de FOD Justitie bevonden.

In de beslissing van het CGVS van 1 augustus 2011 staat het volgende geschreven :

"Heden legt u kopieën neer van een geboortecertificaat, vaccinatiekaart en schoolrapport, allen uit Iran (originelen bevinden zich bij FOD Justitie)."

Plots schrijft verzoekende partij in het verzoekschrift tot cassatie dat verweerder slechts zou beweren dat de originele documenten zich bij FOD Justitie zouden bevinden. Dit werd echter in de beslissing van verzoekende partij van 1 augustus 2011 hoegenaamd niet in vraag gesteld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst in het bestreden arrest naar deze originele documenten waarover verweerder inderdaad beschikt, doch die zich bij FOD Justitie bevinden.

Verzoekende partij beweert nu ook plots dat zij aan de authenticiteit van deze documenten zou getwijfeld hebben, terwijl zij in de bestreden beslissing slechts verwijst naar het gebrek aan geloofwaardigheid van verweerders verklaringen omtrent deze documenten en dan vooral over hoe hij deze bekomen heeft.

De authenticiteit van de documenten op zich of het feit dat verweerder wel degelijk over de originele documenten beschikt, wordt in de beslissing van 1 augustus 2011 hoegenaamd niet in vraag gesteld, en het is dan ook niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verwijten dat ook zij dit niet in vraag stelt.

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig menen dat de bevindingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de originele documenten van verweerder in het kader van zijn vierde asielaanvraag een schending van de aangehaalde rechtsregels zou zijn. Het eerste middel is dan ook ongegrond.".

Beoordeling

6.1. Om tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te besluiten, neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest aan dat de verweerder omwille van zijn Afghaanse origine bij een terugkeer naar Iran, het land van zijn gewone verblijfplaats, uit Iran zou worden verwijderd naar Afghanistan terwijl hij niet in Afghanistan zou kunnen leven bij gebrek aan kennis van dat land en bij gebrek aan een (familiaal) netwerk om op terug te vallen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschouwt dit als een onmenselijke en vernederende behandeling door de Iraanse autoriteiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de behandeling van de beroepen met volle rechtsmacht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beoordelingsbevoegdheid beperkt door het rechtsplegingsdossier en hij heeft geen eigen onderzoeksbevoegdheid. Wanneer de gegevens uit het rechtsplegingsdossier niet zouden volstaan, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen en de zaak naar de commissaris-generaal terugsturen. Buiten het rechtsplegingsdossier kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wel op algemeen bekende feiten steunen.

In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "dat uit de Hazara origine van verzoeker (verweerder in cassatie), het feit dat hij alleen Farsi spreekt en een aantal originele documenten neerlegt redelijkerwijze afgeleid kan worden dat verzoeker inderdaad in Iran geboren is en nooit in Afghanistan gevestigd was". Daarmee zegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niets over de nationaliteit van de huidige verweerder.

Wel stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat de huidige verweerder "Hazara is en derhalve van Afghaanse nationaliteit of herkomst is". Hij baseert zich dus uitsluitend op de Hazara-afkomst van de huidige verweerder om tot diens Afghaanse nationaliteit of herkomst te besluiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeldt niet waaruit kan worden afgeleid dat alle Hazara van Afghaanse herkomst of nationaliteit zijn en enig stuk in die zin bevindt zich ook niet in het rechtsplegingsdossier. De verzoekende partij stelt terecht dat het bestreden arrest wat dat betreft niet op een gegeven uit het rechtsplegingsdossier is gesteund maar op een eigen vaststelling van de eerste rechter. Er is geen tegenspraak over gevoerd en het kan bezwaarlijk als een feit van algemene bekendheid of als een algemene ervaringsregel worden beschouwd. Dit alles klemt des te meer nu de Afghaanse afkomst en nationaliteit van de verweerder in de aanvankelijk bestreden beslissing, en in de beslissingen betreffende de eerdere asielaanvragen, net niet geloofwaardig werden geacht.

Op die wijze zijn de artikelen 39/2, § 1, 2°, en 39/76, § 2, van de Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging geschonden. Het eerste middel is in die mate gegrond.

6.2. Zoals hierboven reeds is gesteld, leidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de Hazara-afkomst van de huidige verweerder, het feit dat hij enkel Farsi spreekt en "een aantal originele documenten neerlegt" af dat de verweerder inderdaad in Iran is geboren en nooit in Afghanistan is geweest.

Nochtans heeft de commissaris-generaal in de aanvankelijk bestreden beslissing de documenten van de verweerder, met name kopieën van een geboortecertificaat, een vaccinatiekaart en een schoolrapport, allemaal uit Iran, uitdrukkelijk in zijn beoordeling betrokken. De commissaris-generaal heeft het opmerkelijk geacht dat de verweerder die

documenten pas bij zijn vierde asielaanvraag voorlegt, dat de verweerder die documenten via een tante en een broer zou hebben gekregen met wie hij in het verleden al contact zou hebben gehad, onder meer om zijn asielrelaas met documenten te staven, dat de uitleg als zou de tante die documenten pas onlangs hebben teruggevonden weinig geloofwaardig is, dat de verweerder geen antwoord had op de vraag hoe zijn tante in Pakistan aan die documenten is geraakt hoewel hij persoonlijk contact met haar zou hebben gehad en haar die vraag zou hebben gesteld, dat de verweerder zelf voordien geen weet zou hebben gehad van het geboortecertificaat en de vaccinatiekaart en dat de verweerder geen precieze woonplaats of adres van zijn familie in Quetta kon geven ondanks het uitgebreide contact. Ook heeft de commissaris-generaal verwezen naar de ernstige twijfels over de leeftijd van de verweerder die in het kader van de eerdere asielaanvragen in rekening werden gebracht. Daarom heeft hij tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden identiteit, afkomst en asielmotieven besloten.

In het bestreden arrest wordt naar dezelfde documenten verwezen, weliswaar de originelen in plaats van kopieën, om daaruit zonder meer af te leiden dat de huidige verweerder inderdaad in Iran is geboren en nooit in Afghanistan is geweest. Er wordt niet in het minst ingegaan op de in de aanvankelijk bestreden beslissing concreet ontwikkelde twijfels over de echtheid en de bewijswaarde van die stukken, noch op de verweernota van de commissaris-generaal waarin die twijfels nogmaals zijn uiteengezet. Al komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de beoordeling van de feiten te treden wat betreft de bewijswaarde van de ingediende documenten en wat betreft de voorgehouden herkomst van de verweerder, hij vermag wel na te gaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht heeft voldaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft daar niet aan voldaan door de documenten van de huidige verweerder (mede) als bewijs van zijn voorgehouden herkomst te aanvaarden, zonder daarbij de twijfels uit de aanvankelijk bestreden beslissing en het verweer van de commissaris-generaal te weerleggen. In het bestreden arrest is niet terug te vinden waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een andere mening dan de commissaris-generaal is toegedaan. Het eerste middel is ook in die mate gegrond.

6.3. De bovenstaande vaststellingen volstaan voor de vernietiging van het bestreden arrest, zodat de middelen niet verder moeten worden onderzocht. Vermits de verzoekende partij enkel vraagt het bestreden arrest te vernietigen waarmee in strijd met haar beslissing van 1 augustus 2011 “aan verweerder de subsidiaire beschermingsstatus wordt

toegekend" en zij geen belang heeft bij de vernietiging van het bestreden arrest in de mate dat haar beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd, dient de vernietiging inderdaad tot dat gedeelte te worden beperkt.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 72.576 van 23 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier december tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**